

Sygn. akt III PK 100/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko Stowarzyszeniu S. w B.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r. w punkcie I oddalił apelację powódki B. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 2013 r., którym oddalono powództwo przeciwko Stowarzyszeniu S. w B. o zapłatę kwoty 19.929,76 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych (pkt 1 wyroku), umorzono postępowanie w pozostałym zakresie (pkt 2 wyroku), orzeczono o kosztach (pkt 3 i 4 wyroku), natomiast w punkcie II zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy podzielił w całości ustalenia faktyczne oraz stanowisko Sądu pierwszej instancji, według którego okoliczność zamieszkiwania w wynajętym mieszkaniu poza ul. Z., gdzie mieściły się główne budynki i nieruchomości W., nie zmieniała w sytuacji powódki w sprawie, ponieważ w spornym okresie jej faktycznym miejscem zamieszkania było mieszkanie służbowe, w którym mieszkała i pracowała z podopiecznymi. Powódka, żyjąc w Wiosce, zgodnie z zasadami w niej obowiązującymi, była w domu niezależnie od tego czy przebywała w pomieszczeniu oddanym jej do wyłącznej dyspozycji, czy też w innym pomieszczeniu, w czasie „zastępstw matki S.”. W konsekwencji, charakter prawny więzi łączącej powódkę z miejscem dyżurowania wskazywał na pełnienie dyżuru domowego w rozumieniu art. 153<sup>5</sup> § 3 k.p., za który nie przysługuje prawo do wynagrodzenia. Dlatego roszczenia powódki o wynagrodzenie i dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych nie mogło zostać uwzględnione.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła mu naruszenie: 1/ art. 151<sup>5</sup> § 3 k.p. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że skarżąca mieszkająca na co dzień na terenie W., tj. na terenie zakładu pracodawcy, pełniła dyżur domowy niezależnie od tego czy przebywała w pomieszczeniu oddanym jej do wyłącznej dyspozycji przez pracodawcę do zamieszkiwania, czy też przebywała w innym pomieszczeniu zlokalizowanym w innej części miasta i przy innej ulicy w trakcie, gdy pełniła zastępstwo za „matkę”, co sprawia, że skarżąca będąc oddelegowaną do zastępowania „matki” w mieszkaniu zlokalizowanym w innej części miasta pełniła zawsze dyżur domowy, za który przysługuje wynagrodzenie, 2/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia i nieodniesienie się do zarzutów apelacji. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania jest „konieczność dokonania wykładni art. 151<sup>5</sup> § 3 k.p. jednoznacznego określenie zawartego w nim pojęcia ‘dom’, ewentualnie wskazania przesłanek, które umożliwiałyby zaadaptowanie tego pojęcia do konkretnego stanu faktycznego”.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego przez zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącej kwoty 19.929,76 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącej na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia do rozpoznania. Wnosząca skargę kasacyjną zarzuciła w niej naruszenie art. 151<sup>5</sup> § 3 k.p. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała potrzebę wykładni pojęcia „dom” zawartego w art. 151<sup>5</sup> § 3 k.p., ewentualnie wskazania przesłanek, które umożliwiałyby zaadaptowanie tego pojęcia do konkretnego stanu faktycznego. Tymczasem taka procesowa potrzeba w sprawie nie występuje, ponieważ wskazówki interpretacyjne w oczekiwanym zakresie pomiędzy tymi samymi stronami Sąd Najwyższy zawarł w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 maja 2009 r., III PK 8/09 (LEX nr 509014), wyjaśniając, że o dyżurze w domu przesądza charakter więzi łączącej pracownika z miejscem dyżurowania. Skoro w przedmiotowej sprawie ustalono, że każdorazowe miejsce świadczenia pracy przez skarżącą było jej służbowym miejscem zamieszkania („domem”), w którym zamieszkiwała i pracowała z podopiecznymi, to takie mieszkanie stanowiło jej centrum życiowe. Ponadto i w szczególności, zakres i czasokres wykonywania jej obowiązków pracowniczych nie wykraczał poza obowiązujące ją normy czasu pracy, co łącznie wykluczało zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, której skarżąca - według wiążących ustaleń (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.) nie wykonywała w ramach dyżuru domowego w miejscu pracy i zamieszkania ponad obowiązujące ją miary czasu pracy. W konsekwencji nie była potrzebna kolejna weryfikacja uporczywie dochodzonych i podtrzymywanych roszczeń o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za kolejny, wcześniej nieosądzony sporny okres. Skarżąca nie może oczekiwać odmiennego osądu podobnego przedmiotu sporu, chociaż za inny sporny okres niż wcześniej prawomocnie osądzony także dlatego, że Sąd Najwyższy jest ustrojowo powołany i

zobowiązany do zapewnienia jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych w analogicznych sprawach, zwłaszcza pomiędzy tymi samymi stronami (art. 1 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odstępując od obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, która uzyskała już wystarczająco wysokie koszty z tytułu reprezentacji procesowej strony pozwanej w tej sprawie (art. 102 k.p.c.).